

ΜΗΧΑΛΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΛΡΟΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταίς έπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ έξωτ. φρ. 30
 ΑΓΡΕΓΑΙΑΙ : άπαξ ἡ δίς, λ. 40, τρίς ἑως ἑξάκις λ. 20, κατά μήνα λ. 15, ἑτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τῆν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.—

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΥ ΜΑΣ ΩΘΕΙΤΕ

Βίδεν ὁ κ. Τρικούπης ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχουσι λόρδοι και βαρωνέτοι ἀφ' ἐνός, κατέχοντες τὰς μεγάλας γαιοκτησίας και ἀπολαύοντες μυθώδεις προσόδου και ἀφ' ἑτέρου λαὸς πειναλέος, ἐν ἐσχάτῳ ἐκφραλισμῷ και δυστυχίᾳ κυλιόμενος, μηδὲ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ συναίσθητιν φέρων, ἀλλὰ παλαίων ὡς οἱ κύνες τῶν ἀγριοῦν ὑπὲρ ἐνός τεμαχίου ἄρτου, και ἀπεφάσισε νὰ συστήσῃ και ἐν Ἑλλάδι μικρὰν ἀγγλικὴν κοινωνίαν. Ἐν ἑλλείψει εὐγενεστέρως μάζης οἱ μεσιταῖ ἔσονταί οἱ ἑλληνες λόρδοι και ἐκ τοῦ πηλοῦ τῶν Ἀναγνωστοπούλων κατασκευασθήσονται οἱ μικροὶ βαρωνέτοι.

Και λοιπὸν πάντες οἱ λοιποὶ ἢ μὴ ἀνατρφεύντες με τοὺς ἔχινους τοῦ Μεσογυγίου, οἱ μὴ διδαχθέντες τὴν ἠθικὴν και τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν ἐν τῷ Γαλατᾷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἢ ἐν τῷ Φραγκομαχαλᾷ τῆς Σμύρνης και τῆς Θεσσαλονίκης, εἶναι οἱ προωρισμένοι νὰ ἀποτελέσωσι τὸν ἑλληνικὸν ὄχλον, τὰς παρίας, οἵτινες εἶναι καταδεδικασμένοι νὰ ἐργάζωνται πάντοτε χωρὶς οὐδέποτε νὰ χορτάσωσι και νὰ ἐπαιτῶσι τὰς ἠθικὰς ἀπολαύσεις ἀπὸ τῶν ἱεροδούλων τοῦ τρινουπικοῦ φατριασμοῦ. Οἱ δυνάμενοι νὰ ζήτωσιν ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τοῦ κόμματος τούτου και ἐν ἀνάγκῃ νὰ πατάξωσι και νὰ συντρίψωσι τὴν ἰσχύν αὐτοῦ πρέπει νὰ πληρώσωσι βαρεῖς και παντοειδεῖς φόρους, πρέπει νὰ πτωχύνωσιν ἐν ἐνὶ λόγῳ, διὰ νὰ ὑποβαστάξωσιν εὐπειθῶς τὸν ζυγὸν τοῦ ἀποκλειστικωτέρου και φαυλοτέρου τῶν κομμάτων

Παρατηρήσατε τῷ ὄντι πότον ἡ μονοκρατορία κατέστησε τοὺς ἀνθρώπους τούτους περισσότερον ἀποκλειστικούς και περισσότερον θρασεῖς πρὸς τὴν κοινὴν γνώμην και τὴν δημοσίαν ἠθικὴν τὸ ὑπουργεῖον και τὰ δημόσια ἀξιώματα καθ' ἑκάστην τρικουπιζονται περισσότερον ἢ αὐτὴ τοῦ κόμματος καθίσταται στενωτέρα· δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν αὐτῇ θέσις διὰ τὸν κ. Ράλλη, τὸν κ. Ρουφόν, τὸν κ. Ἀσλάνην τὸν κ. Μίχρον· και ἐν ᾧ τὸ ἄτομον τοῦ ἀρχηγοῦ μεταλλάσσει καθ' ἑκάστην σχήματα και χρώματα μετ' ἀπαραδειγματίστου εὐκολίας, πρέπει και οἱ ὀπαδοὶ μετὰ τῆς εὐκαμφίας νευροσπάσων νὰ παρακολουθῶσιν ἀφόνως και ἀγογγύστως τὰς καταπληκτικὰς αὐτοῦ παλινωδίας· εἰδ' ἄλλως κλείεται αὐτὴ ἡ θύρα κατὰ πρόσωπον.

Βίς ψυχὰς μὴ τρικουπιὰς, εἰς ψυχὰς εὐγενεῖς και γενναίας ἡ μονοκρατορία φυσικώτατον εἶνε νὰ ἐνέπνευε στοργὴν

πατρικὴν και περιπάθειαν πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς κοινωνίας και δικαιοσύνην πρὸς τοὺς μέχοι τοῦδε φίλους και ἀνεξικακίαν πρὸς τοὺς ἐχθρούς· τοῦτο τὸ συναίσθημα εἶνε τὸ πρῶτον γνώρισμα τοῦ ἀξίου τῆς ἐξουσίας ἀνδρός· ἀλλὰ τὰ ποταπά ὄργανα τῶν τραπεζιτῶν και μεσιτῶν ἀπετυφλώθησαν τέλειον ἐκ τῶν συμπτωματικῶν εὐεργετημάτων τῆς τύχης και ἐξηγηριώθησαν περισσότερον ἐν τῷ ἐγωϊσμῷ αὐτῶν και ἐφρανατίσθησαν μανιωδέστερον ἐν ταῖς πλουτοκρατικαῖς αὐτῶν θεωρίαις και ἐπετέθησαν θυαλλωδέστεροι κατὰ τοῦ βλαντίου τῶν ἀνεξαρτήτων πολιτῶν και τῶν ἀποζώσων οἰκογενειῶν, ἀφ' ὅτου ἐμεινεν μόνοι σχεδὸν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς τῆ προτασία τοῦ Χάρωνος. Πληρώσατε λοιπὸν, πληρώσατε ἐν μέσῳ τῶν στερήσεων και τῶν θλίψεων σας διὰ νὰ ἀποκτήσωσι λίπος οἱ νέοι λόρδοι και οἱ νέοι βαρωνέτοι, ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ κυβερνήσῃ ὁ κ. Τρικούπης και ἀνευ τῶν ὁποίων εἶνε φάθος μήπως δὲν ἐξαγγλισθῇ ἀρκούντως ἡ Ἑλλάς.

Τοιαύτῃ εἶνε ἡ κυβερνήσις τοῦ κ. Τρικούπη, ὀδυνηρὰ κωμωδία, ἣτις γελωτοποιεῖ τὴν χώραν και τὴν ὁποίαν πληρόνουσι λίαν ἀκριβὰ οἱ πολῖται. Ὑπὸ τὸ πρῶτημα και τὸν σοβαρὸν τίτλον οἰκονομικῶν μεταρρυθμίσεων ἀπογυμνοῦνται οἱ οἰκογενειάρχαι και ἀποστομοῦνται αἱ παραγωγικαὶ δυνάμεις τῆς χώρας και διακυβεύεται ἐς ἀεὶ τὸ οἰκονομικὸν και πολιτικὸν αὐτῆς μέλλον. Ἡ πιστεύετε ὅτι μελετᾶται σπουδαίως ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν οἰκονομικῶν ἡ ἐφαρμογὴ ἐνός τινὸς τῶν ψηφισθέντων ἐσχάτως νόμων, λόγου χάριν τοῦ περὶ φορολογίας τοῦ καπνοῦ; Ὅχι γείνη τῷ ὄντι ἀρχὴ ἐφαρμογῆς, θὰ διορισθῶσιν οἱ ἐπιστάται και ὑποεπιστάται και βοηθοὶ και φύλακες τῶν θεῶν συνάρσει καπνοκοπτεῖων, θὰ καταδιωχθῶσιν οἱ ἀντίθετοι τοῦ κόμματος ὡς ἀποκρύπτοντες ἢ κόπτοντες καπνὸν, θὰ ἐκδοθῶσιν ἐγκύκλιοι και διατάγματα και ὀδηγίαι και τέλος θὰ ἀνακαλυφθῇ, ὅτι ἀδύνατον τὸ κράτος νὰ εἰσπράξῃ τὸν ψηφισθέντα φόρον τοῦ καπνοῦ και πρέπει τὸ προνόμιον νὰ παραχωρηθῇ εἰς τραπεζομεσιτικὴν ἑταιρίαν ἐκ πέντε ἢ δέκα προσώπων ἐπὶ καταστροφῇ δισχιλίων καπνεμπόρων και καπνοπωλῶν.

Λίσθανόμεθα τὸν κόματον τῆς ἀηδίας πολεμοῦντες κατὰ τοσοῦτον ἀσυνειδήτων κυβερνητῶν, οἵτινες ἐξαναγκάζουσιν ἡμᾶς ἕνεκα τῆς συστηματικῆς αὐτῶν ἀρπακτικῆς τάσεως εἰς πάλιν ἀγρίαν και ἀνεπεικῆν. Ἀπέχομεν ὅσον δυνάμεθα νὰ δώσωμεν τὸ σύνθημα ριζικωτέρως ἐξεγέρσεως ἐπὶ τοῦ παρόντος· ἀλλ' ἔστω εἰς γνώσιν τοῦ ὑπουργεῖου και

των τραπεζιτών ότι εκεί ώθησιν τήν κοινωνίαν όταν δέ άπαξ ή κυβερνητική άπρονοσία και άσπλαγγία αναγκάσει επί τέλους ήμεις να προσφέρωμεν τήν λείψαν, έστωσαν βέβαιοι ότι θα προχωρήσωμεν μέχρι των έσχάτων άκρων μετά της έπιμονής και θελήσεως εκείνης, ήτις άρχίζει και περατοει τας έθνικας κρίσεις. Είθε ή ήμέρα εκείνη να μη άνατείλη, και τό ύπουργείον να παλινοδύση τήν τελευταίαν του παλινοδύειν επ' αγαθού της χώρας, άλλ' ύπάρχει εν τή κινήσει του έθνικού κόσμου και περιπέτεια, καθ' ήν τό κακόν πολεμείται μόνον δι' ετέρου κακού.

Κ. Ίεροκλής

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο Περίεργός μας σήμεραν τά κόβει πολύ καλά εις τό περί βόθρων ζήτημα. Προσεχώρ δημοσιεύομεν τόν κατάλογον όλων των δηλητηριαστών της πόλεως. Σήμεραν σάς δίδομεν μίαν μικράν μερίδα ακόμη: **Νεγροπόντης, Σαγραντής, Μανδζαδύος.** Τό ώραϊον είνε ότι όλα τά μέλη της μακαρίτιδος παπαμυχαλοπούλικής έπιτροπής της ύγείας είνε συγχρόνως και μέλη της Καρόρρας των δηλητηριαστών. Έν αντίθεσει των ονομάτων τούτων της φρίκης και της δυσωδίας σάς παραδίδομεν τό όνομα του άνακαλύφαντος τό εγκλημα έργάτου, όστις ονομάζεται **Γαριανός,** και εις δι' ό Νομάρχης κ. Δημητριάδης γενναϊότατα φερόμενος και ύπερ της πόλεως πατριώτατα μεριμνών προσέφερε μετά της διακρινούσης αυτόν πατριαρχικής μεγαλοπρεπειας έπτακοσίας δραχμάς δωρον διά τήν άνακάλυψιν. Εύγε!

Έν τω Πλημμελειοδικείω έδικάσθη χθές σκανδαλωδестаτη δίκη, καθ' ήν τρία παρήλαυον πρόσωπα: ο σέβνος άπατηθείς, άπατησάου, εραστής. Είνε ολάκληρον μυθιστόρημα χαρακτήρων και περιπετειών ή γενήσασα τήν δίκην ύπόθεσις. Έπρόκειτο, ως έννοεϊτε, περί παραβάσεως της τετάρτης εντολής του Δεκαλόγου. Τά πρόσωπα όλα άνήκον εις τήν εμπορικήν τάξιν της Οδοϋ Έρμού. Η δίκη διεξήχθη χθες. Τό δ' αποτέλεσμα αϋτης: ό τε εραστής και ή άπατησάσα καταδικάσθησαν εις τετράμηνον φυλάκισιν και ήχθησαν ό μόν εις τας φυλακάς Γεννηματά, ή δε εις τά φυλακάς των Γυναικών πλησίον του Τριγγέτα.

Ίδού και μία άνάκρισις περαιωθείσα, ως μάς είπον έντός τριών ήμερών, άφορώσα τους έν τω Λοιμοκαθαρωτήριω Άγιου Γεωργίου κακουργήσαντας έναντίον της δημοσίου ύγείας. Παρεπέμθησαν όλοι οι ένοχοποιούμενοι Σακελλαρόπουλος και Μιτραράκηδες και πέντε εξ άλλοι με τό κατ' εύθειαν εις τό Κακουργοδικειον. Πλήν ενός ναύτου, καθ' οϋ έπαυσεν ή καταδίωξις προσωρινώς. Αϋτά είνε πολύ ευχάριστα, ελπίζομεν δε ότι δέν θα μάς γλυτώσουν και από των ένόρκων τας χείρας, εκτός έν οι κύριοι έννομοι θελήσουν να δδηγηθώσιν εις τας φυλακάς. Διότι τώρα έμάθαμε τό γιατρικό τους.

Απόψε νέα θέλγητρα εις τό Νέον Φάληρον, όπερ προβαίνει όλονέν εξαμερικανίζόμενον. Μία Βρασιλιανή ύψιφρονος, τήν όποιαν φανταζόμεθα ήλιοκαμένην και χαλκόχρουν, άλλά θερμήν και μαστιγόνουσαν διά του όμματος τας αισθήσεις. Είνε δε και τ' όνομά της άλαμπουργέζικο ονομάζεται **Αμε-**

ρικη δε Ριβέϊρα και τά άσματα όπερ θα ψάλλη άνάλογα εκτός της μαυριταρικής σερενάδας, θα ψάλλη τό φειδια, τήν Κρεαλλη, και τόν Καφέ. Εις τό τελευταϊον άσμα έπρεπε να έχη συναϊδόν τόν Άχιλλέα μας, τόν φερεντάτν του έρατεινοϋ. Αλλά τί συναϊδόν, άφού δέν έχει γράψει αϋτός ποιήμα εις τόν καφέ, ένϋ τό έσωτερικόν του τό έχει καταστήσει άλλθές καφετζιδικο. Με όλα αϋτά, μόν ελπίζετε τήν χθεσινήν μακαριότητα, 20 λεπτά δηλ. τήν είσοδον αί τιμαί είνε αί συνήθεις.

Αφορμήν λαθών εκ των γενομένων νέων προβιθασμών εις λοχαγούς νεαρών άξιωματικών του πυροβολικού εις άρχαίος λοχαγός είπε:

— Άρνιά του γαλάτου γνωρίζω, κλαμπόκια του γαλάτου γνωρίζω, λοχαγούς του γαλάτου δέν γνωρίζω!

Και όμως ένίοτε οι άξιωματικοί του γαλάτου τό δείχνουν περισσύτερον από τας άλλας ήλικίας, καθ' ής τό γάλα επανθει επί της κόμης και του γενείου!

Αναχωρεί αύριον μεταβαίνων εις Βέλγιον ό φίλος δικαστής κ. Τιμολέων Άμπελάς, εκ Βελγίου δε θα περιέλθη και τήν άλλην Εύρώπην, σπουδάζων, βλέπων και μελετών ό φίλος περιεργος δικαστής. Ας ελπίζομεν ότι θα μάς φέρη πλήρη είκόνα ύγιών ανακριτικών μεθόδων, τας όποιας θα έργασθη κατόπιν να εισαγάγη και παρ' ήμιν, της ανακρίσεως ένταϋθα τραυλιζούσης και ψελλιζούσης ακόμη.

— Άνεχώρησεν πάλιν εις τας προσφιλείς του Καλάμας ό φίλος κ. Χρύσανθος Παγιώνης, ό πράγματι εκλεκτός των συμπολιτών του.

— Κατά νεωτέρας τηλεγραφικής πληροφορίας: ό Ιατρός κ. Χρήστος Ράλλης εξακολουθεϊ ακόμη πυρεσσών. Πάντες οι φίλοι και αϋτου και της οικογενείας εϋχονται ταχέϊαν άνάκρωσιν του καλού έπιστήμονος και δράστου συμπολίτου.

— Ο γέρον Ράλλης δέν απέβιθωσεν έν Γασταίν, άλλ' έν Βιέννη. Καλώς όμως έγράφη ότι εκεί απέβιθωσεν, διότι ό κύριος αίτιος της οδοντικής λύσεως τοιούτου ύγιους πολυετούς βίου ήτο ό Ιατρός των Λουτρών όστις παραγνωρίσας τό νόσημα έδωκεν εις της τόν σεβαστόν γέροντα φάρμακα, όπερ έπίνεγκον τό αποτέλεσμα.

Ο νεκρός του, έν τώ έπιτρέψουν αί άρχαί, ταριχευθείς κοιμηθήσεται ένταϋθα.

— Αφίκετο δροσερός μετά τήν εκλογικην πάλιν εκ Καρ. πενησίον, άφού διέμεινε δύο ήμέρας εις Λαύριον, ό φίλος βουλευτής Εύρυστανίας κ. Γ. Ζηνόπουλος, προτιθέμενος να μεταβή εις τά Λουτρά της Κύθνου. Τόν ύπεδέχθημεν μετά της όφειλομένης εις τόν γενναϊόν αγωνιστήν της αντιπολιτεύσεως ζωηράς χαράς και συναδελφικής αγάπης.

— Ηλθε να αναπνεύση ολίγην Άθηναϊκην ό φίλος ύπομείραργος Λαυρίου κ. Χρυσάφης εκ των μάλλον ανεπτυγμένων άξιωματικών της χωροφυλακής, αγαπηθείς έν Λαυρίω διά τήν δραστηριότητα ήν καταβάλλει έν τή εκπληρώσει όλων των καθικόντων όσα ό νόμος άνέθεσεν εις τό σωμα τουτο, τό έποπτικόν τήν τάξεως.

— Διατριβούσιν ένταϋθα οι εκ Μακεδονίας διδάσκαλοι, πάντες μαθηταί του κ. Μαρούλη, Κωνσταντίνος Βλούσοι, διδάσκαλος έν Κωνσταντινουπόλει, Κωνσταντίνος Μόσχος, έν Νιγηρίτη, και Δημήτριος Δάμανης, έν Άγινϋ. Ο πρώτος ήλθε να έπιστατήση τή: ένταϋθα εκτυπομένης ίδιας γεωγραφίας του. Διότι οι πλείστοι των μαθητών του κ. Μαρούλη διακρίνονται άμέτως και ως συγγραφεί διδασκικών

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

βιβλίων, βραβευομένων πολλάκις έν διαγωνισμοίς, ως τό του Γεωργίου Τσιάνκα, τελειοπότου και αϋτου του έν Σέρραις Διδασκαλείου. Οι δύο άλλοι ήλθον μόνον εξ έρωτος όπως έπισκεφθώσι τας Άθηνas και προσκυνήσωσι τά άρχαϊα. Πανταχού γίνονται συμπαθητικώτατα δεκτοί οι άξιόλογοι νέοι, ους ή πατρις όφείλει να αγαπή άδιαζόντως, ως αγωνιζόμενους μετ' εύσυνειδησίας και ένθουσιασμού έν Μακεδονία τόν άγώνα τόν καλόν, τόν άγώνα των γραμμάτων και της έθνικής αναγεννήσεως.

— Μετ' άκρας ευχαριστήσεως έπληροφρήθημεν ότι ό κ. **Δ. Ορφανίδης,** τελειόφοιτος, της ένταϋθα φιλοσοφικής σχολής, προσκληθείς πέρυσιν ως διευθυντής των έν τή κομπούλει της Μακεδονίας Νιγηρίτη εκπαιδευτηρίων, έπέτυχε να άποδείξη ταϋτα εύθαλείς πνευματικούς λειμώνας, και τό δυσκολώτερον πάντων παρ' ήμιν, να άρέση εις πάντας τους κατοίκους διά της συνετής πολιτείας του. Οι κάτοικοι καθ' όλον τό έτος έκδηλοϋντες τήν προς αϋτόν ύπόληψιν, κατά τήν εκείθεν προς τά έδώ αναχωρούν του πανηγυρικού προέπεμφαν αϋτόν πολύ μακράν τής κομπούλεως. Οία ζηλευτή διά τήν ειλικρίνειαν και τό οικειοθελές εκδήλωσις ευχαριστιών επί εύσυνειδήτω εκπληρώσει καθηκόντων!

— Έν τινι οικία του ΝέουΦαλήρου προσεπαθήσεθ, εκλέπτως να εισέλθη, άλλ' ό ύπκρετής έπυροδόλησε, φάνεται δε ότι και επληρώθη ό κλέπτης, διότι εύρέθησαν τό πρώτ σταγόνες αίματος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Έν Πειραιεί χθές, περί τήν 10ην ώραν της πρωϊας έν ω ό Έμμ. Τζωρτζάκης εξήταξε τόν μηχανισμόν πολυκρότου τινός, προσεφέρθη τις αϋτω προς άγοράν, έπυροκρότησε τοϋτο και επλήγωσεν αϋτόν θικινδύνως κατά τόν δεξιόν μηρόν. Ο τραυματισθείς μετηνήχθη ύπό του αϋτόθι ύπαστυνόμου εις τό νοσοκομείον.

— Συνελήθη χθές έν Πειραιεί ύπό του άστυνομικού κλητήρος Α. Τσακαλου ό Νικόλ. Ντοάνης όστις πρό τινων ήμερών άφήρσεν εκ της αϋτόθι οικίας της κ. Ρουμπίνης Δαραλέξη μικρόν τι χειρομέριον όπερ άνευρεθέν παρεδόθη ύπό του ύπαστυνόμου Πειραιώς εις τήν Ιδιοκτημόνα.

— Έξηφανίσθησαν σήμεραν ύπό του ύπαστυνόμου Πειραιώς και του άστυνομικού Ιατροϋ κ. Βρατίμου 50 οκάδες ίχθίων άλιευθέντων διά δυναμίτιδος και άνηκόντων εις τόν ίχθυοπώλην Ίωάννην Μπελένην και δύο κόφινοι μεγάλοι άραβόκων βεβλαμμένων άνηκόντων εις τόν έμποροπλοίαρχον Κυριάκον Καψάλην.

— Υπό του ύπαστυνόμου του έ. τμήματος και του άστυνομικού Ιατροϋ κ. Γιαννοπούλου εξηφανίσθησαν σήμεραν 8 οκάδες άχλαθίων του όπωροπώλου Γ. Μερκουράκη και 43 οκάδες σταφίδος άώρου του Δ. Νικολάου ή Γούρκου.

— Έπίσης έν τω ΣΤ' τμήματι ύπό του ύπαστυνόμου και του Ιατροϋ κ. Κ. Νικολέυς 10 περίπου οκάδας κορομήλων σεσηπώτων του όπωροπώλου Γ. Α. Ματζούρη, και διάφοροι άλλαι όπωραί των έν ταις όδοις περιφερομένων όπωροπωλών. Απαντα δε τά κρεσπωλεϊα και μαγειρεία του τμήματος τούτου εύρέθησαν καθαρά.

— Προσεβλήθησαν χθές εξ εύλογίας έν Πειραιεί οι Κ. Φυλάκης έτών 35 και Κυριάκος Κουκουνάκης έτών 25 εκ Κρήτης άμφότεροι, άνεμβολιαστοι, και έστάλησαν εις Γουδί.

Έχουσιν αϋταπάρησιν οι σημερινοί ήμέτεροι θεολόγοι; Όχι άπαντόμεν και άφού αϋταπάρησιν δέν έχουσιν έν τή σημερινή εποχή, είνε άνάξιο να ονομάζονται θεολόγοι: προς άπόδειξιν τούτου ήθέλομεν καταφύγει εις τήν συγκριτικήν ιστορίαν των θεολόγων της σήμεραν προς τους της Παλιγγενεϊας: δέν έπιχειρούμεν άλλθως να πράξωμεν τοϋτο εκ σεβασμού προς του: άγιούς εκείνους πνευματικούς πατέρας, και εκ φόβου μη άκοντες περιπέσωμεν διά τοϋτο εις βλασφημίαν: άλλά καταφεύγομεν προς τους Ιατρούς της σήμεραν, ους εύρίσκομεν έν πολλοίς πολύ φιλανθρωποτέρους των σημερινών θεολόγων. Οι Ιατροί μας πολλάκις έδειξαν δείγματα αϋταπαρησεως ανώτερα πάσης έλπίδος, ύπό μόνης της φιλανθρωπικής ώθούμενοι. Η κατατροφή της Χίου, ό εμπρησμός της Άλεξανδρείας, ό τύπος, ή εύλογία και ήδη ή άπειλούσα γλώσσα, προς ήν πλείστοι εκδήλωσαν ότι είνε έτοιμοι να προβάλλωσι τά στήθη των περιφρονούντες βίον όλθιον, οικιακήν εύμερίαν, άνάπαυσιν, μακροβιότητα, πολύτιμον ύπαρξιν κλπ. είνε άρεκτά νομιζόμεν μαθήματα διδασκτικά διά τους σημερινούς θεολόγους και λοιπούς πνευματικούς πατέρας. Όπως δ' άποδείξωσιν, έν θέλωσιν, ότι και οϋτοι έχουσιν αϋταπάρησιν, δέν αϋθόρητοι να δράξωμεν εκεί όπου αϋτη τους καλεί: **Εις τήν Μακεδονίαν!** Δέν να εγκαταλείψωσιν πάντες τας καθηγετικίας εδρας και τους άμβωνας! των εκκλησιών της έλευθερας Ελλάδος και μεταβώσιν εκεί, όπου δύνανται να φανώσι χρήσιμοι τή θρησκεία και τή πατριδι έν γενεί. Τό Πανεπιστήμιον και τά Γυμνάσια δέν έχουσιν ανάγκην διδασκαλίων θεολογίας: άλλως τε οϋτοι πάντη άχρηστοι άχρι τουδε άπεδείχθησαν. Καθ' όσον ή έν τοις γυμνασίαις διδασκαλία των ένεκα πολλαπλών λόγων άπεδείχθη ή μάλλον άκαρπος: τίς όσον επιμελής νέος και άν ή άποφοιτήσας τό Γυμνάσιον δύναται να καυχηθή ότι απέκτησε γνώσεις θεολογικές, εκτός των στοιχειωδών γνώσεων της μικροσκοπικής ιερής ιστορίας και κατηχήσεως, άς από στήθους έμαθε έν ταις τάξεσι του άλληλοδιδασκτικού σχολείου οϋδέι: άλλ' οϋτε τις των Ιερών μαθημάτων καθηγητής θέλει τολμήσει να άμφισβητήση τό άλλθές του πράγματος: ή τις εκκλησιαστικός ρήτωρ άπεδείχθη από του Ιερού άμβωνος γόνιμος εις χριστιανικές ιδέας πλήν ίσως σπανίας τινος εξαιρέσεως; ή τις χριστιανός της σήμεραν απέκομισεν απ' άμβωνος τινος τροφήν πνευματικήν, πλήν των ναυκρασιμάτων ιεροδιακόνου τινος φιλαρέσκου ή των περι τεμαχίου προσφοράς άντεγκλήσεων των Ιερέων του Ύψίστου; δέν θέλομεν λοιπόν τους καθηγητάς της θεολογίας εις τά γυμνάσια, δέν θέλομεν τους εκκλησιαστικούς ρήτορας εις έπισκοπικά γραφεία ή εις Ιερά μοναστήρια ή εις τας πόλεις σπουδάζοντας τήν θεολογίαν! τους θέλομεν εις τήν Μακεδονίαν να παλαίσωσιν ως μάρτυρες κατά των διαφόρων προπαγανδών, αίτινες κατέκλυσαν τους απογόνους του Μεγάλου Έλληνοσ και έσκοτίσαν επί ποσοτόν τήν διάνοιαν, ώστε αί των προπατόρων των ιστορικί υπεκατεστάθησαν δι' άλλοεθνών κατασκευασμάτων.

Και επειδή τους θέλομεν εκεί, δέν από τοϋδε να δηλώσωμεν εις τήν Κυβέρνησιν ότι δέν δέχονται θέσεις εις τά γυμνάσια οι καθηγηταί των Ιερών, ότι δέν δέχονται θέσεις νομαρχιακών κληρικών οι εκκλησιαστικοί ρήτορες, διότι άλλου κέκλινται να ύπηρετήσωσι τόν χριστιανισμόν τραυματιζόμενον καθ' εκάστην ύπό των σχισμάτων,

τὴν ἐθνότητά μας καταθλιβομένην καὶ ἀσφυκτοῦσαν τούτους δὲ δέον νὰ ἀκολουθήσωσι καὶ οἱ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τελειόφοιτοι τῆς θεολογίας ἀποσιέοντες τὸν ζυγὸν τοῦ ἱεροδικαίου καὶ ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰς χεῖρας τὴν δαδὰ τῆς ἐλευθερίας νὰ εἰσέλθωσιν ἐκεῖ ὅπου τόσοι ἱεραπόστολοι τοσούτων ἐθνοτήτων παντοῖα κατ' ἡμῶν μηχανεύονται. Καὶ ἐὰν ἡ Κυβέρνησις τοῖς ἀρνῆθῃ πᾶσαν ὑποστήριξιν, ὅπερ πάντῃ ἀπίστευτον, νὰ ζητήσωσιν ἀρωγὴν ἀπὸ τῶν μοναστηριακῶν πλοῦτη τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος καὶ τοῦ Πατριαρχείου ἐν τέλει δὲ ἀταξίαν περιβληθέντες δύνανται οἱ πλείστοι ὡς ἀληθεῖς μάρτυρες διὰ τῆς ἀτομικῆς τῶν ἐνεργείας νὰ ἀποδείξωσι πραγματικοὶ ἀπόγονοι τῶν ἀθανάτων ὁμοτέχων τῶν μεταβαίνοντες ἐκεῖ!

Νεόφυτος.

ΟΙ ΒΟΘΡΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΠΑΤΩΝ

Τὸ ζήτημα τῶν βόθρων καίτῃ σήμερον ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἐπὶ τοῦ τάπητος. Σπουδαίως δὲ, καθὼς πληροφορούμεθα, ἡ κυβέρνησις ἐνασχολεῖται πρὸς σύνταξιν τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων, αἵτινες δέον νὰ ληρθῶσιν ὑπ' ὄψιν πρὸς τακτοποίησιν τῶν βόθρων. Πρὸς ἀνακάλυψιν ἐν τούτοις τῆς ἀτάξιας τῶν βόθρων ἀπηρτίτο μῖτος καὶ τοιοῦτος ἐν τῷ παρόντι ὑπομνησθεῖς εὐρέθη, ὅστις ἐνεκακόστας (900) ἀνεκάλυψε βόθρους (ἀποπάτους) κατεκεκαυμένους ἐναντίον τῶν διατάξεων τῆς δημοσίου ὑγειονομίας. Δυστυχῶς τὸ ἐμποιοῦν τὴν μεγαλύτεραν φρίκην εἶνε, ὅτι οἱ βόθροι οὗτοι ἀνήκουσιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν περισημωτέρων νομομαθῶν μας, τῶν χονδρικοειστέρων θαυτοπλοῦτων, τῶν σθεναρωτέρων δημοσιογράφων καὶ ὅπερ χεῖριστον εἰσὶ πρόσωπα, τὰ ὅποια εἰσὶ μέλη τῆς ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς τῆς πόλεως πολυμελοῦς ἐπιτροπείας. Οἱ βόθροι τῶν κυρίων τούτων, ὧν τὰ ὀνόματα ἐκ φρίκης ἀποσιωπώμεθα, ἐλευθεροκοινοῦσι μὲ τὸν γενικὸν ὄχετόν τῆς πόλεως, ὅστις ἐκ-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 534)

Ἡ Ἐρριέττη ἔχει πύρινα δάκρυα. Ἡ βαρόνη ἐξήκολούθησε διὰ φωνῆς νωχελῶς.
— Ἐὰν δὲν ἤξεύρω τί συνέβη μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ πατρός σου, πῶς θέλεις νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ; Ἐὰν μοὶ ἔλεγεσ...
— Ἐν μόνον πρᾶγμα δύναμαι νὰ σὰς εἶπω, μητέρα μου πρέπει νὰ νυμφευθῶ τὸν κ. Κάστορα.
— Πρέπει; Ἀλλὰ δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην ταύτην ἐγώ.
— Ἐὰν ἐδοκίμαζες μόνον νὰ μοὶ δώσης ἓνα λόγον!
Ἡ Ἐρριέττη ἐκίνησε θλιβερώς τὴν κεφαλὴν καὶ κατέπεπεν ἐπὶ ἔδρα.
Ἡ βαρόνη παρετήρησεν αὐτὴν πρὸς στιγμὴν δακρύουσα μετ' ἐκφράσεως ἀρρήτου τρυφερότητος.
— Ἰδοὺ τὸ ἔργον τοῦ καταράτου, διελογίσθη, ὁ δαίμων ἐνεφύσησε τὴν δολιχόπρῶδην πνοὴν του εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου μου! Ἄ! μοὺ ἀνάγγειλεν ὅτι ἡ

βάλλει ἐντὸς τοῦ σχεδίου αὐτῆς. Εἰσὶν ἐπομένως οἱ βόθροι τῶν πλουσιωτέρων τῆς πόλεως μας ἀνοικτοὶ πρὸς τὰ κάτω, ἐλευθεροί, καὶ δέον ταχέως νὰ φραγθῶσι τελείως, νὰ βουλωθῶσιν. Εἰς ἀπάσας τὰς μεγάλας καὶ πολυανθρώπους πόλεις τὸ ζήτημα τῶν βόθρων, στενότερα συνδεμένον μὲ τὸ τοῦ ἐδάφους καθ' ὅλου, εἰλκυσε πάντοτε ζωηροτάτην καὶ ἐντονὴν τὴν προσοχὴν τῶν ὑγεινολόγων. Καθ' ὅσον ποικιλοτρόπως ἀπεδείχθη ὅτι οἱ βόθροι, εἶνε τρόπον τινα οἱ σταθμοὶ τῶν περισσοτέρων ἐπιδημικῶν νοσημάτων. Πανταχοῦ ὅπου οἰκοδομοῦνται μεγαλοπόλεις δὲν ἐξετάζεται μόνον ὁ ὑπέργειος χώρος, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ὁ ὑπόγειος.

Παρ' ἡμῖν δὲ τὰ ὑπόγεια στρώματα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ὁποίων οἰκοῦμεν ἐλάχιστα, ἀν μὴ διόλου, εἰλκυσαν ἄχρι τούδε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων· ἀλλὰ λέγοντες ἀρμοδίους τίνας ἐνοοῦμεν; ἔχομεν τοιούτους; οὐχὶ ἀπαντῶμεν· διότι ἅπαντες σχεδὸν ἀνεξαιρέτως οἱ ἐπιτετραμμένοι ὅπως ἐπιτηρήσωσιν, ἐὰν αἱ περὶ πόλεων διατάξεις ἐφαρμόζωνται, ἐφάνησαν δοκησασοί, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ἀπαιτηζόντων τὴν ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς τῆς πόλεως ἐπιτροπὴν· ἡμιλοῦσι περὶ καθαριότητος τῆς πόλεως, ἐνθ' ἐκεῖνοι ρυπαίνουσιν αὐτὴν, ἐκεῖνοι διασπείρουσι εἰς αὐτὴν τὰ σπέρματα τῶν κκακῶν πυρετῶν τοῦ τύφου, τῆς δυσεντερίας, τῆς χολέρας. Διότι οἱ βόθροι αὐτῶν, αἵτινες εἶνε σταθμοὶ τοῦ ἰοῦ (σπέρματα) τοῦ τύφου, τῆς δυσεντερίας καὶ τῆς χολέρας, ὡς πᾶς ἀπόπατος, εἶνε αἱ δραστηριώτεροι ἀτμομηχαναὶ πρὸς γένεσιν καὶ διάδοσιν τῶν μολυσμάτων. Ὄταν τὰ ὑποχωρήματα τῶν τυφικῶν, τῶν δυσεντεριῶν καὶ τῶν χολεριῶν, εἰς τὰ ὅποια ἀρθονοῦνται τὰ μολυσματικὰ σπέρματα χύνονται εἰς ἀποπάτους ὡς οἱ γνωστοὶ πλέον ἐνεκακόσται ποῦ νὰ εὐρεθῇ πρόχυμα πρὸς παρεμπόδισιν τῆς μεταδόσεως τῶν ποικίλων μολυσμάτων; Τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως ἡμῶν εἶνε λίαν πορώδες, ἡ δὲ διήθησις τῶν ρυπαρῶν καὶ μεμολυμμένων ὑδάτων καὶ ὑγρῶν αὐστηρικῶν τῶν ὑπο-

μεταξὺ ἡμῶν πάλιν θὰ ἦτο τρομερὰ. Ἄλλ' ἔστω, θ' ἀντιπαλέσω! Θέλει νὰ λάβῃ τὴν θυγατέρα μου, ἀλλὰ θὰ τὴν ὑπερασπίσω!

Ἐπειτα κατανοοῦσα ἤδη ὅτι δὲν θὰ κατέρθῃ ν' ἀποσπᾷ λέξιν ἀπὸ τὴν Ἐρριέττην, ἀπετύρθη καὶ διευθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἡθάνθη ρίγος εἰς τὰ μέλη της, μικρὸν τινα πυρετόν. Ἐν τῇ βεβαρυμένῃ κεφαλῇ της ὑπῆρχον ἀλγεῖναι νύξεις. ἐπέκειτο νευραλγία.

— Ὄ! ἐπιθύρισε, δὲν θέλω νὰ πέσω ἀσθενής· ἔχω ἀνάγκην νὰ διατηρήσω τὴν δύναμίν μου, ὅλας μου τὰς δυνάμεις. Κλεισθεῖσα δὲ προσεκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον της, ἀλλ' ἐκδυθεῖσα ἐπέσεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἠθάνητο μετ' ὀλίγον ὅτι εἶχε κάλλιον.

— Τίποτε δὲν εἶναι, εἶπε καθ' ἑαυτὴν. Ἄλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ. Ἦκουσεν ὅτι εἰσῆλθον ὁ βαρόνος καὶ ὁ Πέδρο καὶ ὅτι ἐκλείσαν τὰς θύρας. Ἦ σιωπὴ ἐπεκράτει πανταχοῦ. Μέχρι τῆς αὔγης ἔμενεν αὔπνοος, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον τοσούτῃ τεταραγμένη, ἡ γὰρ ἡμῶν εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὸ πνεῦμά της. Τότε ἀποκαμῶσα ὑπὸ τῶν συγγινησῶν τῆς προτεραίας ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ Ἐρριέττη, ὅπως ἡ μήτηρ αὐτῆς, δὲν εἶχε κοιμηθῆ καὶ εἶχε κλαύσει πολὺ στρέφουσα τὴν ἀλγούσαν καὶ φλέγουσαν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Φεῦ! δὲν ἔδυνάτο ἢ νὰ οἰμώζῃ. Οἱ τρομεροὶ λόγοι τοῦ πατρός της δὲν ἐξήρχοντο τῆς ἀκέφωσ τῆς.

χωρημάτων ἐντεῦθεν λίαν εὐχερῆς καθίσταται· δέον λοιπὸν τὸ πορώδες τοῦ ἐδάφους ἐν γένει καὶ τὸ διήθητικὸν αὐτοῦ νὰ προσεπίσωμεν ἀπὸ ἀκαθάρτων ὑγρῶν πρὸς παρακόλυσιν τῆς μεταδόσεως τῶν μολυσματικῶν νόσων· τούτο δὲ κατορθοῦται μόνον διὰ κατασκευῆς ἀποπάτων ἀδιαχωρήτων ὥστε παρίσταται ἀνάγκη γενικῆς διασκευῆς ἀπάντων τῶν ἀποπάτων, ἐὰν ἐπιθυμῶμεν εἰλικρινῶς νὰ ἔχωμεν ἔδαφος καθαρὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατοικοῦμεν.

Διότι, ὡς ἤδη ἔχουσι τὰ πράγματα, τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως εἶνε ἐστὶα διαρκῆς παντὸς μολυσμοῦ· τί δὲ καλὸν ἀναμῆναι, τί ὑγιεινὸν, ὅταν ἐνεκακόσται ἀπόπατοι πλήρεις μολυσμάτων φθίσεως, διφθερίτιδος, εὐλογίας, τύφου καὶ δυσεντερίας χύνονται εἰς τὰς ὑπονόμους, εἰς τὸν γενικὸν ὄχετόν, ὅστις ἐκβάλλει, ὡς εἶπομεν, ἐκτὸς τῆς ζώνης τῆς πόλεως; Ἀλλὰ μήπως αἱ παντοῖαι σήψεις καὶ αἱ δολιχηρώδεις ἀναθυμιάσεις δὲν εὐρίσκονται εἰς συνάφειαν μὲ τὴν ἀμόσφαιραν τῆς πόλεως διὰ τῶν πολυαριθμῶν παραδίων στομίμων τῶν ὑπονόμων; αἱ ἀναθυμιάσεις αὗται ποῖαν ἐπιρροὴν ἔχουσι ἐπὶ τοῦ εἰσπνεομένου ἀέρος ὑπὸ τῶν κατοικῶν τῆς πόλεως; Ἀλλὰ πλὴν τῶν 900 διπύλων ἀποπάτων, καὶ οἱ λοιποὶ δέον νὰ ρυθμισθῶσιν ὅπως κατασταθῶσιν ἀδιαχώρητοι. Ἰδοὺ στάδιον εὐρὺ τῶν μηχανικῶν, τῶν ὑπονομευτῶν ἀλλὰ καὶ οἱ ὑδραυλικοὶ ποῖαι ἐγγυήσεις μᾶς παρέχουσιν ὅτι τὸ ὕδωρ ὅπερ πίνομεν ἐκ τοῦ γενικοῦ ὑδραγωγείου καὶ τῶν διακλαδώσεων αὐτοῦ διὰ τῶν βρύσεων, εἶτε τὸ φεάτειον, οὐ μεγίστη χρῆσις γίνεται ἐπὶ παρ' ἡμῖν, εἶτε ἀβλαβὲς καὶ ἀμικτόν καὶ ἀμόλυτον ἐκ τῶν ἀποπάτικῶν διηθημάτων; Οὐσοεῖαν.

Ἐν ἐπιτοῦ ἐποψῆν γενικὴν παρατηροῦμεν ἐνταῦθα τὸ ἐξῆς· ὅτι οἱ κατοικοῦντες ἐν οἰκίαις ὧν οἱ ἀποδευτῆρες εἶναι δύστομοι καὶ συγκοινοῦσι πρὸς τὰς ὑπονόμους διατρέχουσι τὸν κίνδυνον νὰ προσβληθῶσιν ὑπὸ ρευματισμῶν, κοιλιακῶν ἐνοχλήσεων καὶ ποικίλων νευροπαθειῶν καὶ παθήσεων τῶν

γενετησίων ὀργάνων καθ' ὅσον οἱ ἀποδευτῆρες (ἀπόπατοι) καθίστανται αἰτία νὰ γεννηθῶσιν ὀρμητικώτατα τὰ ὑπόγεια ρεύματα καὶ τῶν διαφόρων ὄχετων. Καὶ ἰδοὺ στάδιον μελέτης διὰ τοὺς ἡμετέρους ἀρχιτέκτονας· ἀλλὰ περὶ τούτων ὄλων εἰδικώτερον προσεχῶς.

Περὶ ἐργος

ΓΙΑΝΟΥΚ. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ

Τίς δὲν ἐν ἐνθυμείται τὸν ὠραῖον ἐγγονὸν τοῦ Πετρόμπεη;

Ἰψηλός, μελάγχρους, ἡγεμονικῶς βαδίζων προσβλέπων ἑλληνοπρεπῶς, μειδίων μετ' ἀπαραμίλλου χάριτος ὁ Γιανούκος ἀνυψοῦτο εἰς τὸ ἰδανικὸν ἐκεῖνο κάλλος τὸ διακρίνον τὰ πλαστικὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων ἡμῶν χρόνων.

Ὅλη ἡ μυθικὴ ὠραῖότης τῶν Μαυρομιχαλῶν, ὅλη ἡ μεγαλοπρέπεια, ὅλη ἡ χάρις, ὅλη ἡ λεβεντιά, ὡς μία ἀνθοδέσμη ἐκ τῶν δροσερωτέρων ἀνθέων φιλοτεχνηθεῖσα, ἐδωρήθη εἰς τὴν περικαλλῆ ἐκείνην μορφήν ἧτις ἐφαίνετο πλασθεῖσα ἐξ ἐνὸς φιλήματος τῆς θαλασσίας λακωνικῆς αὔρας καὶ τῶν ἀγρίων κορυφῶν τοῦ Ταυγέτου.

Τί κρίμα τοιαῦται καλλοναὶ νὰ μὴν ζήσωσιν εἰς τοὺς ὀμνηκούς χρόνους! Ἢ ἐμονομάχουν ἴσως μὲ θεοὺς τινὰς τοῦ Ὀλύμπου, ἢ τὸς ἤσαντο αἰθέριαί τινες θεότητες, καὶ θὰ περιεγράφοντο ὑπὸ τοῦ τυροῦ ποιοτοῦ ὡς ἡμίθεοι σύροντες τὰ τέθριππα αὐτῶν ἄρματα καὶ τοὺς ἐχθροὺς ὀπισθεν τῶν τροχῶν τῶν κατηγυμένους! Τί κρίμα τοιοῦτοι ἄνδρες ν' ἀποθηγήσκουσιν εἰρηνικὸν θάνατον ἐν τῇ ἀπαλῇ κλινῇ.

Καὶ τί καρδία τοῦ Γιανούκου; Ἰπὸ τοιαύτην μορφήν ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐνοικῆ διάδρομος καρδία. Πᾶς παλμός της

Ἦδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι ὁ βαρόνος εἶχε ἀπατήσῃ, εἶχε τρομάξῃ αὐτὴν, ὡς ἔλεγεν ἡ μήτηρ της, ὅπως ἀποσπᾷ τὴν συναίνεσιν της; Ὅχι. Τοιαύτη τις ἰδέα δὲν τῇ ἐπήρχετο. Ὁ πατήρ της εἶχεν εἶπει: «Ἐὰν δὲν μὰς σώσετε ὄλοι χανοῦμεθα» καὶ αὐτὴ τὸ ἐπίστευσε.

Εἶχε παρέλθῃ ἡ δεκάτη ὥρα, ὅτε ἡ βαρόνη ἠγέρθη. Ἐκτὸς τοῦ βάρους τῆς κεφαλῆς, ἡ ἀδιαθεσία τῆς προτεραίας δὲν ὑπῆρχε πλέον. Προσεκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον της.

— Ἡ θυγάτηρ μου κατῆλθεν; ἠρώτησεν.
— Ἡ δεσποινὴς εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Τῇ βοηθείᾳ τῆς θαλαμηπόλου αὐτῆς ἐνεδύθη, ἔπειτα κατῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εἶρε τὸν κ. Δεσιμαίτζ. Ἀντήλλαξαν ψυχρὸν χαιρετισμόν. Ὁ βαρόνος ἐδίπλωσε τὴν ἐσμερίδα, ἦν ἀνεγίνωσκεν, ἔπειτα θεωρῶν νωχελῶς τὴν σύζυγόν του.

— Ὁ κ. Πέδρο Κάστορα ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ τὴν 8ην ὥραν, εἶπε περιέμενε μέχρι τῆς ἐνάτης καὶ ἡμισείας ἐλπίζων ὅτι ἐμέλλετο νὰ καταβῆτε, ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν σας, ἀνεχώρησε παρακαλέσας με νὰ ὑποβάλλω τὰ σεβασμάτά του καὶ τὴν ἐκφρασίαν τῆς εὐγνωμοσύνης του.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησε ξηρῶς ἡ βαρόνη.

— Ὅθ' ἐπανέλθῃ τὴν προσεχῆ Τετάρτην, μετὰ ἐξ ἡμέρας.

— Ὅθ' ἦσθε μόνος ἐδῶ, κύριε, διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε.

Ὁ κ. Δεσιμαίτζ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀμηχανῶς.
— Ἄ! εἶπε καὶ πῶς τοῦτο;

— Ἡ θυγάτηρ καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἴμεθα πλέον ἐν Βωκούρ.

— Βάχ! Μόλις ἐπανήλθετε ἐκ τοσούτου μακροῦ ταξιδίου καὶ μέλλετε τόσον ὀλίγη νὰ ἐπιχειρήσετε ἄλλο;

— Μάλιστα!

— Πότε σκοπεῖτε ν' ἀναχωρήσετε;

— Ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγωρότερα. Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας.

Ὁ βαρόνος ἐμειδίασε προσπεικωμένως.
— Καλῶς, διελογίσθη, θί τακτοποιήσωμεν τοῦτο.

Ἐπειτα δὲ μεγαλοφῶνως εἶπε.

— Μία τόσον ἐσπευσμένη ἀναχώρησις ὁμοιάζει μὲ φυγὴν.

— Λοιπὸν μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ βαρόνη μὴ δυναμένη πλέον νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὴν, φεύγομεν ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγώ, καὶ εἴθε σεῖς, ἀκούετε; ὅστις ἀποδιώκετε ἡμᾶς ἀπὸ τὴν κατοικίαν ταύτην, ὁπόθεν ἡ παρουσία σας ἐξέβαλε τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν.

— Τῷ ὄντι! εἶπε σκεπτικῶς.

— Θέλω νὰ προσυλλάξω τὴν θυγατέρα μου ἀπὸ τῆς ὀλεθρίας ἐπιρροῆς σας ἀπὸ τῶν ἀπατροπαίων σκευωριῶν σας. Χθές, δὲν ἤξεύρω διὰ ποίων μέσων ἀτίμων βεβήλων, ἀπεσπάσατε τὴν συναίνεσιν της; εἰς τὸν γάμον τοῦτον, εἰς ἃν ἐπιμένετε ἀγνοῶ διατὶ καὶ τὸν ὅποιον οὐδὲν ὡς ἐγὼ θέλω.

ἦτο ἀντίκριτος τῆς ἡγαπημένης αὐτοῦ πατρίδος, καὶ πᾶν αἰσθητὰ τῆς μίαν εἶχε κυριωτάτην χορδὴν τὴν χορδὴν τῆς πατρίδος· ὅταν δὲ κατέκλυζεν τὸ στήθος τοῦ πλήμμυρα εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ διήλαυνεν πρὸ τῶν μελανῶν, ὡς τὴν νύκτα, ὀφθαλμῶν τοῦ οἱ μαρτυρικοὶ ἀγῶνες τῶν πατέρων τοῦ· τότε ὁ Γεωργίου ἐδραματοῦργε τὴν **"Ἄλωσιν τῆς Τριπολιτσᾶς"**, τότε ἐν εὐγενεῖ ἐγώϊμῳ περιέβλεπε μετὰ τὴν ἑλληνικὴν του μορφήν τὸν Ρωμαίων **Κοριολλάγον**, τότε ὠνειροπόλει τὴν πατρίδα του ριπτομένῃ εἰς νέους ἀγῶνας καὶ ἀπαξιάπαντα τὰ τέκνα αὐτῆς· ἀκολουθοῦντα βῆμα πρὸς βῆμα τὴν φίλην πατρίδα!

Τοιαύτη γνησία ἑλληνικὴ ψυχὴ ὑπὸ τὴν ἀγαλατωδὴ ἐκείνην καλλονὴν ἐπέπρωτο νὰ σθεθῆ εἰς μίαν καὶ μόνην νύκτα, πληγεῖσα ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ νὰ ἐπικλύψῃ διὰ μέλανος νέφους μίαν εἰτι φορὰν τὰ ἀνυπότακτα ὑψηλὰ τῆς Λακωνίας βουνά, ἐκάττε τῶν ὀπίσθιων κορυφῶν γινώριζε καλῶς τὸν Πιτρώμπε καὶ τοὺς ἀπογόνους του!

Πόσοι δὲν ἐκλαυσαν τότε τὸν χαριτόβρυτον Γιαννοῦκον, πόσοι δὲν ἔρρανεν τὸν νεκρὸν του μετὰ ἀνθὴ καὶ δάφνη, πόσοι ποιητὰι δὲν ἐτόνισαν πειθίμῳ τὴν λύραν των προτῆς νεκρωθείσης ἐκείνης καλλονῆς. Παρῆλθον ἑκτοσε χρόνοι πολλοὶ καθ' οὓς δὲν βλέπομεν τὴν ὠραίαν ἐκείνην ὑπαρξίν, καὶ μόνον ὅταν συρρέωμεν ἀθροῖοι εἰς τὰς παραστάσεις τῶν δραματικῶν του ἔργων, ὡς εἰς μνημόσυνον ἑορτῆς, ζητοῦμεν ν' ἀνεύρωμεν διὰ τῆς φαντασίας εἰς τοὺς ἥρωας τῆς **Τριπολιτσᾶς** καὶ εἰς τὸν **Κοριολλάγον** τὸν **λεβέντην Γεωργίου** μας.

Κὸς

Ἔτρομάξατε τὴν δυστυχὴ κόρην! Μάτην ἠρώτησα αὐτὴν δὲν μοι ἀπάντησεν ἢ διὰ δακρύων καὶ λυγμῶν... Τὴν περιεπλέξατε εἰς τὰς μηχανορραφίας σας· ποῖον πρᾶγμα ἀποτρόπαιον ἐπενοήσατε; Ποῖαν νέαν κτηνώδη σκευερῖαν συνυφάνατε; Ἄ! δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μάθω αὐτὴν, ὅταν γνωρίζω ὅτι εἶσατε ἱκανοὶ τὰ πάντα νὰ πράξετε!

— Συγγνώμην, βαρόνη, πολὺ ἀφίνετε νὰ σᾶς παρασύρῃ ἡ φαντασία. Χθὲς τῶνόντι ἔσχον συνέντευξιν μετὰ τῆς Ἐρριέττης· συνωμιλήσαμεν σπουδαίως ὡς δύο φίλοι. Ἐπήνεσα εἰς αὐτὴν τὸν Πέδρο, τῆς παρέστησα πάντα τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα ἐπιμένετε ν' ἀποκρούσατε, τῆς ὑπέδειξα τὸ μέλλον τῆς, τὴν εὐτυχίαν τῆς ὡς ἐξησφαλισμένα καὶ κατώρθωσα ἄρκετὰ εὐκόλως, σᾶς βεβαίωθ, νὰ τὴν καταπέσω. Ἰδοὺ ἡ κτηνώδης σκευερῖα ἦν ἐξέφανα. Συναινοῦσα ἡ Ἐρριέττη νὰ νυμφευθῇ τὸν Πέδρο ἀποδεικνύει τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς θέλησιν καὶ τὴν ὀρθοπροσύναν τῆς.

Ἡ βαρόνη ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ὡ! γνωρίζω τὴν ἀταραξίαν σας ἀνέκραξε, καὶ ἠξέουρω μετ' ὀπόσης προπετείας ψεύδεσθε! Ἄλλὰ μὴ χαίρεσθε, κύριε· μὴ πιστεύετε εἰς τὸν θρίαμβόν σας. Ἡ θυγάτηρ μου ἀνήκει εἰς ἐμὲ μόνην, εἶναι τὸ ἀγαθόν μου, ἔ βίος μου, ἡ ψυχὴ μου, τὸ πᾶν δι' ἐμέ!... Ἐὰν δὲν εἶχον τὴν θυγατέρα μου, πρὸ πολλοῦ δὲν θὰ ὑπῆρχον πλέον. Καὶ θέλετε νὰ λάβητε αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ! Εἶναι τοῦτο δυνατόν; Ὅθι τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ σᾶς! Ὅθι τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ τοὺς ἀθλοῦς

Ἡ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Παρεσταθὴ χθὲς ἡ **"Ἄλωσις τῆς Τριπολιτσᾶς"** ἐν μέσῳ πλήθοντος ἀκρατηρίου, πυκνῆς πυκνῆς νεότητος, καὶ χειροκροτημάτων, καὶ ἐθνικοῦ διαφέροντος, καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ φουστανέλλα, ἡ γαλανὴ σημαία, ἡ Ἑλλάς, ἡ ἑλληνίς, οἱ Μαυρομιχαλαῖοι, ὁ Διάκος, ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ σταυρὸς, ἡ πίστις, ὁ ἠρωϊσμός ἐφέροντο ἢ ἠκούοντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς εἰκόνες, ὡς ὀνόματα, ὡς δρᾶσι, ὡς ποίησις. Καὶ τὸ κοινὸν τὸ γαλουχοῦμεν καὶ συγκινούμενον καθ' ἑσπέραν διὰ φραγκικῶν μελωδιῶν, φιλοσοφικῶν ἀνεκλύσεων, αἰσθημάτων, καὶ ῥήσεων, χθὲς παρεκρήταμεν ὅτι ἀνεκρίζετο, ἀναπνέον οἰκειότερον τρόπον τινα ἄερα, τὸν εὐδύροτον ἄερα τῆς πατρίδος του, εὐρόνοντα τοὺς πνεύμονας αὐτοῦ, καὶ προξενούντα εἰς αὐτὸ γὰρ καὶ εὐδιαθεσίαν ἐλευθεραν, οὐχὶ μουσαφίρη ζενιζομένου περὶ πλουσίαν, ἀλλὰ ζένην αὐτῷ τράπεζαν, καὶ ἀποθαυμάζοντος μὲν τὰ παρατιθέμενα, δειλῶν δὲ καὶ ἀπίερον περὶ τὸ φέρεσθαι καὶ γεύεσθαι ἀσυνήθη καρκεύματα, ἀλλ' εὐδιαθεσίαν καὶ ὄρεξιν Κυρίου ἐν μέσῳ τῆς ἐορταζούσης οἰκογενείας του, ἀναλαμβάνοντος ἐν πλήρει ἀνέσει καὶ ἀδείᾳ τὴν πατροπαράδοτον καὶ γνωριμωτάτην μαγειρικὴν τοῦ τόπου του, π. γ. τὸ ἑλληνικώτατον ψητόν τῆς σούδας· τοιοῦτόν τινα ἰδιαίτερον χαρακτῆρα ἡδυνήθημεν νὰ ἐξακριβώσωμεν εἰς τὰ χειροκροτήματα, καὶ τὰς ἐπεσημίας, καὶ τὰ ζωηρὰ νεύματα τῶν ἀπολοικωτέρων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἐμπήκαν ἰς τὸ νόημα, καὶ τὴν ἀδιάλειπτον προσοχὴν τῶν ἀκρατῶν.

Ἡ ἄλωσις τῆς Τριπολιτσᾶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐξεγέρσεως, ἐκ τῶν ἐνδοξοτέρων σελίδων τοῦ πολεμικοῦ λευκώματος τοῦ 1824, παρέχει πολλὴν τοπικὴν λαμπρότητα, ἀλλ' ἄρκοῦντα δραματικὰ στοιχεῖα, ὥστε ἐπ' αὐτῶν καὶ μόνον ἐρειδιόμενος ὁ

καὶ σκοτίους συνδυασμούς σας! Ἄ! δὲν γνωρίζετε ἀκόμη, τί εἶνε μίᾳ μήτηρ, ἧτις ὑπερασπίζει τὸ τέκνον τῆς· λοιπὸν θὰ σᾶς τὸ μάθω.

— Ἢ, κυρία, τίς θέλει νὰ σᾶς πάρῃ τὴν θυγατέρα σας; Ὁ γάμος ὁ συνενῶν τὴν γυναῖκα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς· δὲν χωρίζει τὴν θυγατέρα ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἄλλως γνωρίζω τὰ αἰσθητάματα τοῦ Πέδρο πρὸς ὑμᾶς· ἐπιμένει νὰ μὴ ἀποχωρισθῆτε τῆς Ἐρριέττης, ὑπολογίζει ἀκόμη ὅτι ὁ γάμος του μετὰ τῆς θυγατρὸς ὑμῶν θὰ προσεγγίσῃ ἡμᾶς. Ἡ διακαστέρα εὐχὴ του εἶναι νὰ ζήσωμεν πάντες ἐμοῦ οἰκογενειακῶς.

— Προσέγγισις μεταξύ ἡμῶν! ἐπεφώνησεν ἡ βαρόνη· καὶ σκέπεσθε περὶ αὐτῆς!

— Σκέπτομαι πολὺ, ἐξεναντίας.

— Ἄ! ναι, ἀλλ' ἐλησμονήσατε λοιπὸν τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἔχητε διαρκῶς πρὸ ἡμῶν, τρομερὸν, ἀπειλητικόν;

Ὁ βρόνος ἤλλαξε τὸ χρῶμα.

— Ἔστω, εἶπεν, ἂν μὴ ὀμιλοῦμεν περὶ προσεγγίσεως, ἦν θεωρεῖτε ἀδύνατον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ γάμος οὗτος...

— Μὴ μοι ὀμιλεῖτε πλέον, μὴ μοι ὀμιλεῖτε περὶ τούτου, σᾶς τὸ ἀπαγορεύω! ἀνέκραξεν αὐτὴ μετὰ τινος παραφορᾶς.

— Καλῶς, κυρία βαρόνη, ὑπέλαβεν ὁ Δεσιμαίτζ ἀναλαμβάνων τὸ εἰρηνικὸν ὕφος· θὰ κάμωμεν ἐκ μέρους ὑμῶν τὰς διὰ τὸν γάμον ἐξωθίλους κλήσεις.

τεχνίτης νὰ πλέξῃ τὸ δράμα του, δίχως πολὺ νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν βοήθειαν τῆς φαντασίας· εἶνε δὲ κινδυνώδες τοῦτο, διότι δύναται τις εὐχερέστερα νὰ ἀποπλανηθῇ καὶ νὰ περιπέσῃ εἰς τραγελαφικὰ ἀμαρτήματα, ὅταν μάλιστα, πρωτόπειρος περὶ τὴν τέχνην, δὲν ἐκράτησεν ἀκόμη στερεῶς ἀνὰ χεῖρας τὴν μαγικὴν ράβδον τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως. Ἄλλ' ὁ νεαρὸς καὶ προῶρος ἐγκαταλιπὼν τὸν κόσμον, ἐν ᾧ ἐθαλλε καὶ ἐκαμαρῶνετο, ποιητῆς κατώρθωσεν ὅσα τὸ ἦτο δυνατόν νὰ κατισχύσῃ τῆς ἐναντιότητος ταύτης, συμπληρῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ τῆς ἠρωϊκῆς ἱστορίας διὰ τοῦ ἀπλοῦ καὶ μεγαλόφρονος ἐπεισοδίου, τοῦ ἐκτολισσομένου περὶ τὴν Νετζενίνην καὶ τὸν Ὀμηρον, ἂν δύο ἐπιστημότερα πρόσωπα τοῦ δράματός του, τὸν Ὀμηρον, ὕψων, ἰσαί μετριοφρονῶν ὁ Μαυρομιχαλὴς ποιητῆς ὑπέκρυψεν, ὡς ὑποθέτομεν, ἕνα τῶν περιφανοτέρων βλαστῶν τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ σκηνὴ ἐντὸς τῶν τοιχῶν τῆς Τριπόλεως ἐνδιατρίβει ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον. Ὁ Τούρκος φρουράρχος Κεχαγιάμπης, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων, ἐκτρέπεται εἰς σφαγὰς τῶν ἐντὸς τῆς Τριπόλεως προκρίτων, τῶν ὁποίων τὰς κεφαλὰς κρεμᾷ πρὸς τέρψιν ἀπέναντι τοῦ σεραγίου του, προσκαλεῖ καὶ τὴν προσφιλεῖ ἡραυμένην του Νανζενίνην νὰ ἐντροφίσῃ εἰς τὸ θέαμα, ἐνῶ αὐτὴ ἐκφράζει τὴν βδελυγμίαν τῆς πρὸς τὴν τοιαύτην σκληρότητα, καὶ μετ' ὀλίγον παρουσιάζεται πρὸς τὸν ἐντὸς τῆς πόλεως ἐγκαλεισμένον νέον Ἕλληνα Ὀμηρον, λαχταροῦντα νὰ εὐρῆ τρόπον ὅπως ἐξέλθῃ καὶ συνενωθῇ μετὰ τῶν κατὰ τῆς πόλεως χωροῦντων ὁμοφύλων του· ἐκδηλοῖ πρὸς τούτον τὸν ἐρωτὰ τῆς, καὶ ἐπὶ τῆ ἐκπλήξει τοῦ Ὀμηροῦ, ἀποκαλύπτει πρὸς αὐτὸν ὅτι εἶνε χριστιανὴ, καὶ δεικνύει τὸν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς κεκρυμμένον σταυρὸν· ἀλλ' ὁ Ὀμηρος τὴν ἀποστρέφεται διότι εἶνε χριστιανὴ καὶ σύζυγος Τούρκου, μέχρις οὗ ἐξήλει αὐτὸν διὰ τῆς συντριβῆς τῆς μετανοίας καὶ τοῦ ἐρωτῆς τῆς, προσφέρουσα μετ' ὀλίγον, ὅταν ἡ νύξ, ζήφος εἰς τὴν χεῖρα του, καὶ τὴν ἰδὼν τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰ βήματά του. Ἄλλ' ἕνεκα τῆς ἀτυχοῦς παρεξηγήσεως ὑπὸ τοῦ φίλου καὶ συμμαχητοῦ τοῦ Ὀμηροῦ Γαλάτη, ἐλαβόντος ὡς προδοσίαν τὸ νύκτιον διάβημα τῆς Νετζενίνης, καὶ ἐξεγείραντος διὰ τῶν κραυγῶν του τοὺς κοιμωμένους, συλλαμβάνεται ὁ Ὀμηρος καὶ ἡ Νανζενίνη ὑπὸ τοῦ Κεχαγιάμπης, καταδικάζονται εἰς θάνατον. Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὁ δῆμιος εἰσέρχεται διὰ νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσῃ, πίπτει νεκρὸς ὑπὸ σφαίρας βληθείσης ἐκ τῶν εἰσερχομένων ἐντὸς τῆς πόλεως· Ἑλληνικῶν στρατευμάτων, ὁ Κεχαγιάμπης· μανιώδως θανατώνει τὴν Νανζενίνην, ἐνῶ εἰσερχόμενοι οἱ νικηταὶ Ἕλληνας, ζωγροῦσι τούτον, καὶ γονυπετοῦντες πρὸ τῆς ἑλληνικῆς σημαίας καὶ τοῦ πτώματος τῆς Νανζενίνης εὐχονται ὑπὲρ τῆς πλήρους εὐσόδουσεως τοῦ μεγάλου των ἔργου.

Τοιαύτη εἶνε συνοπτικώτατα ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος, αὐτινος ἢ δευτέρα πράξις, ἐν ᾗ ὀπλιζούσα ἀπελευθεροῖ ἡ Νανζενίνη τὸν Ὀμηρον, καὶ ἡπατημένος ὁ Γαλάτης· ματαίωσι τὴν θυσίαν τῆς, εἶνε ἡ ὠραιότερα τοῦ ἔργου. Ἡ τρίτη καὶ τελευταία πράξις δὲν εἶνε μετ' ἴσης ἐπιμελείας κατακτισμένη.

Ἄλλ' ὁ ποιητῆς, μετ' ὀλας τὰς σκηνικὰς ἀτελείας του, καὶ τὸ ὑπεράγαν ἑλληνίζον τῶν ἰσθμῶν του, ἐν ποιηματικῷ κατ' ἐξοχὴν ὀφείλοντι, ἂν μὴ καθ' ὀλοκληρίαν, ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις νὰ ἔχη ὡς ὑπογραμμὸν τὴν δημῶδη γλώσσαν, διακρίνεται ἐπὶ τῆ ἀνθιρᾶ καὶ πλήρει πολλὰς λυρικοῦ μεγαλείου ποιήσε· τοῦ δράματος κατὰ τε τὴν λέξιν καὶ τὴν ἰδέαν καὶ τῆ μετ' ἐγκρατείας διαχειρήσει τοῦ μύθου δίχως

νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ χειμάρρου τοῦ ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ του εἰς ἀτέχνους καὶ ἀβαστάχτους μελοδραματικούς πατάγους κομπασμῶν καὶ βρόντων καὶ φονικῶν διὰ τοῦτο ὁ ἐνθουσιασμός, τὸν ὁποῖον παράγει τὸ ἔργον, δὲν εἶνε ἐκ συναρπαγῆς, ἀλλ' ἐξ εἰλικρινοῦς συναισθημάτων· δὲν εἶνε ζάλη τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ παλμός τῆς καρδίας.

Ὡς πρὸς τοὺς κ. ἠθοποιούς, βεβαίως ὁ κ. Ταβουλάρης διέπρεψεν ὡς Ὀμηρος, ἡ κ. Σοφία ἦτο ἀξιόλογος κατὰ τε τὴν μορφήν καὶ τὴν παράστασιν ὡς Νανζενίνη, ὁ ὑποκριθεὶς τὸν πονηρὸν καὶ ἀπληστον Ἄλθανὸν κ. Δημητρουλόπουλος πολλὴν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὸ πλῆθος. Ἐπρεπε νὰ καταβλήθῃ περισσότερα προσοχὴ περὶ τῆς.

Ἡ τελευταία σκηνὴ τοῦ ἔργου τῆς Νανζενίνης ἐξετελέσθη ψυχρῶς, τὰ δευτερεύοντα πρόσωπα ἔπρεπε νὰ ἦνε ἐπιμελέστερον παρεσκευασμένα, ὁ ὑποβόλος νὰ μὴ φωνάζῃ πολὺ ὅτε ὁ ὑποκρινόμενος τὸν Κεχαγιάμπην νὰ ξελαρυγγίζετα ἀδεξίως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶνε Τούρκος καὶ πασᾶς.

Δὲ πρέπει δὲ νὰ τιωπήσωμεν ὅτι καὶ μέχρι τῆς κωμωδίας ἦτο ἡ παράστασις ἑλληνικὴ, διότι ἐδιδάχθη ἡ κωμωδία τοῦ κ. Νικολάρα **Τρεῖς Γαμβροὶ καὶ μία τῆρη** τὸσφ γελαστὴ καὶ τὸσφ πλέον δημοτικῆ· πολλοὶ ἐκ τοῦ ἀκρατηρίου ἐξετέλουν συγχρόνως καὶ ἔργον ὑποβλέως, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, τὸσφ ἔχει ἐντυπωθῆ.

Ὁνούλουδ.

ΦΥΛΑΚΑΙ ΣΠΑΡΤΗΣ

(ΕΙΔΙΚΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΙ ΜΑΣ)

Σπάρτη, 26 Ἰουλίου.

Ἐν προηγουμένη πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολῇ μου, σᾶς ἔλεγον περὶ τῶν φυλακῶν Σπάρτης αὐτᾶ· φαντάσθητε πρὸς στιγμὴν κτίριον μόλις δύο ἢ τρεῖς οἰκογενεῖας δυνάμενον νὰ περιλάβῃ, βρωμερὸν, ὑγρὸν, μὴ ἔχον οὐδὲν προσὸν φυλακῆς, φαντάσθητε ἐντὸς αὐτοῦ 230 ἀνθρώπους ἐστωιαγμένους, δικὴν μαύρης σπαφίδος, καὶ θέλετε ἔχει τὰς φυλακὰς Σπάρτης. Ἄλλ' ὅσα ἔλεγον ἐν ἐκείνῃ μου τῇ ἐπιστολῇ τὰ ἔλεγον ἐξ ἀπλῆς ἀντιλήψεως διαθέντων ὅτε ὅμως χθὲς, κατὰ πρόσκλησιν φίλου μου ἀξιωματικοῦ, διαταχθέντος νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰς φυλακὰς, μετέβην ἐκεῖ καὶ εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον λεπτομερῶς αὐτάς, ἀκουστικῶς ἡ μνήμη μου μ' ἔφερε πρὸς τὸν δάντην ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Βιργυλίου εἰς τοὺς πολυδαίδαλους τῆς Κολάσεως διαδρόμους καὶ ὡς ἐκείνος ἀνεφώνησα καὶ ἐγὼ τὸ:

Oh! voi qu' entrate lasciate ogni speranza, ἀναλαμβάνων ἅμα καὶ τὴν περιγραφήν αὐτῶν, ὡς ἐκείνος τὴν τῆς Κολάσεως.

Μόλις αἱ θύραι τῶν τρωγλῶν τούτων ἀνοίγονται ἐνώπιον τοῦ ἐπισκέπτου, ἀμέσως οὗτος εὐρίσκειται ἐν ἐκτεταμένῳ καὶ εὐαέρω προαυλίῳ, σκιαζομένῳ ὑπὸ τῶν δένδρων τοῦ παρακειμένου κήπου, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν λείπει μὲν εὐτυχῶς κρήνη με ὠραῖον καὶ ψυχρὸν σπαρτιατικὸν νερὸν, ἀλλὰ φεῦ! οὕτε ἡ ἀπαιτία βροῦτα.

Τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐπισκέπτομαι τὰς φυλακὰς ὄλοι οἱ φυλακισμένοι εὐρίσκονται ἐν τῷ προαυλίῳ ἀναπνέοντες ὀλίγον καθαρὸν καὶ ἐλεύθερον ἄερα, καὶ λησμονοῦντες τὴν ἀπαισίαν στιγμὴν, ἐκείνην καθ' ἣν θὰ κλεισθῶσιν ἐντὸς τῶν δωματίων των.

Περιέρχομαι τὸ προαύλιον ἐρωτῶν τοὺς φυλακισμένους περὶ τοῦ ἄρτου των, περὶ τοῦ ἐπιστάτου των κλπ. καὶ εὐτυχῶς μαθαίνω ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι κατὰ παράδοξον ἐξαιρέσιν ἔτυχε νὰ ἦνε εὐσυνειδητότεροι καὶ φιλανθρωπότεροι τῶν λοιπῶν ἐκ

κλειψιάς και άσυνειδησίας παχυνομένων συναδέλφων των. Ουδέν παράπονον έχουσι κατά των διαφόρων άρχών, εκ των ένόντων λαμβανόντων και περί των δυστυχών τούτων όντων μέριμναν· τό μόνον δε παράπονον, όπερ έγγενήθη πρό τινων ήμερών είνε ή διαταγή του κ. νομάρχου, δι' ής, επειδή τέσσαρα δωμάτια δέν έχουσι κλειθρα, οί έν αυτοίς κοιμώμενοι διεισιράσθησαν εις τά άλλα, παράπονον, όπερ προσκαλούμεν τόν κ. Πλαστήραν έν όνόματι του δικαίου και της φιλανθρωπίας ν' άρη εκ του μέσου και πιστεύομεν ότι θα τό κάμη, διότι τόν γνωρίζομεν και φιλόανθρωπον, και δίκαιον. Και μή νομίσετε ότι ή διαταγή αυτή είνε μικράς δια τούς φυλακισμένους σημασίας, εξ έναντίας είνε πολύ μεγάλης και θα τό έννοήσητε, όταν θα έχωμεν τήν άτυχίαν νά σας περιγράψωμεν τά δωμάτια των φυλακών.

Προχωρώ όλονέν έν τώ προαυλίω δια νά φθάσω εις τόν διάδρομον των δωματίων, έν τώ μέσω μορφών άγρίων, ήμιαγρίων, κακούργων, ήλιθίων, κατά τό μάλλον και ήττον μή διεγειρουσών τό ένδιαφέρον, ότε τό βλέμμα μου πίπτει επί τινος δροσοπαρείου φυσιογνωμίας, με κόμην ξανθήν και με ύψαλομους πλήρεις εκφράσεως· επί του προσώπου του είνε έζωγραφημένη βαθειά τις μελαγχολία και φαίνεται ότι δέν προσέχει εις τήν περί αυτόν κίνησιν και τύρβην· ήδη ό φυλακισμένος μου έμπνέει συμπάθειαν, ως πάν καλόν έν τή φύσει, και προκισθάνομαι ότι ό νεαρός ούτος κακούργος δέν εύρίσκεται εδώ δια κοινόν έγκλημα.

Προχωρώ, τόν έρωτώ διατί κατηγορείται και εκείνος οίοναι άφυπνίζόμενος εξ ήδεος όνειρου.

— Δια φόνον, μοι άποκρίνεται δια της μελωδικωτάτης, ως ίταλου άγυιόπαιδος, φωνής του, και παράδοξαν, τόσον γλυκύς είνε ό ήχος της φωνής του, ώστε ούδεμίαν ταραχήν αισθάνομαι επί τώ άκούσματι της λέξεως.

Του ζητώ πληροφορίας περί των λεπτομερειών του έγκλήματός του, άλλ' άντι άπαντήσεως δύο χονδρά δάκρυα κυλίσταται επί των ροδίνων παρειών του και φεύγει.

Οί άλλοι φυλακισμένοι με πλησιάζουσι τότε και μοι διηγούνται όχι έγκλημα, ου είνε δράστης ό νεαρός υπόδικος, αλλά μυθιστόρημα ου είνε ήρωας. Και ιδού το :

Ήγάπα περιπαθώς μίαν νέαν χωρικην, ύπ' ής άντηγαπάτο επί τινα καιρόν, αλλά μετ' όλιγον εκείνη λησμονούσα τούς έρωτάς της θυμβώνεται ύπό των φράγκων ή και των ταλλήρων γέρο-παρέδρου τινος του χωρίου της, τόν άρραβωνίζεται και με περιφρονητικόν βλέμμα βλέπει πλέον τόν καλλιπάρευν τώος έραστήν της· εκείνος άπελπίζεται, κλαίει, της ζητεί μίαν συνέντευξιν, εκείνη ίσως θέλουσα νά ιδή έν θυμα των όφθαλμών της και της ξανθής της κόμης τώ τήν παραχωρεί, προσέρχεται εκείνος κλαίων, ίκετευων, διαμαρτυρόμενος, εκείνη ειρων, γελώσα, κοροϊδεύουσα, ότε πίπτει ροιευθείσα ύπό της κάνης του πιστολίου του έξαπατηθέντος έραστού· και αυτός έννοείται διευθύνει τήν άλλην κάνην του πιστολίου επί του στήθους του, πληγώνεται, αλλά δέν άποθνήσκει. Και τό μυθιστορημάτιον τουτο με τόν ήρωά του είνε τά μόνα περίεργα πράγματα, άπερ άπαντά τις εδώ, πληθουσών των ζωωκλοπών, άναιρέσεων και λοιπών έγκληματικών κοινοτοπιών και των αυτών έν ταις φυλακαίς Σπάρτης.

* * *

Άλλ' ιδού έγώ πρό της εισόδου του διαδρόμου του φέροντος πρός τά δωμάτια, έν φ κλείονται οί φυλακισμένοι και καιρός πλέον νά άφήσωμεν τό προαύλιον, έν φ πλην της βούτας δέν είδομεν τίποτε άλλο, και όπερ κατά τό λέγειν όλων

των φυλακισμένων είνε ή σωτηρία των και εισέλθωμεν έντός των δωματίων της φυλακής, τά όποια βεβαίως είνε παραρτήματα της κολάσεως μετενεχθέντα εκ του Ταρταρού επί των πτερώγων Βεελζεβούλ τινος και ριφθέντα έν Σπάρτη.

Έντός των δωματίων τούτων, ό άήρ της ζωής δέν κυκλοφορεί, οί φυλακισμένοι εύρίσκονται διαρκώς ύπό τήν πίεσιν άτμοσφαιρας πυκνής, υγρής, γλοιώδους, τολμαί είπειν· εδώ τό σκότος άφαιρεί πάσαν έλπίδα, δέν δύναται νά συνυπάρξη μετ' αυτού ή ή άπελπισία και ή άπογοήτευσις. Μέρος όπου ουτε ό γαλανός μας ουρανός, ουτε τά άστρα χύνουσι δια του γλυκέος φωτός των παρηγορίαν, είνε δυνατόν ύπό της έλπίδος και του θάρρους νά κατοικηθώσι ;

Και έν τούτοις έν τοις δωματίοις τούτοις, έχουσι τριών μέτρων μήκος και ύψο πλάτος, κατοικούσι και κοιμώνται 20, μετá δε τήν διαταγήν της νομαρχίας, ής άνωτέρω εκάμεν μνησιν, και 25 άνθρωποι, άναμίξ, ό εις επί του άλλου, γέροντες, άνδρες, νέαι, παιδία, μελετώντες έν μέσω επιδρομών κορέων και κουνουπιών, άτινα, ειρήσθω έν παρόδω, έν άπελπιστικωτάτη άφθονία εύρίσκονται εδώ, εκδικήσεις κατά της κοινωνίας, ήτις δι' έγκλημα εκτελεσθέν τίς οίδε ύπό ποίας περιστάσεις βασιανίζει αυτούς ούτω τρομερώς. Και πόσον έν τούτοις νομίζετε πληρώνεται ό ιδιοκτήτης κ. Λεώπουλος δια τας φυλακάς αυτάς ; Οκτώ χιλιάδας φράγκων κατ' έτος, με τό συμπάθειο. Λογαζιόσατε τώρα ότι είνε έννοικιασμένον τό κτίριον πρό δεκαετίας, και φαντασθήτε τί φυλακάς θα είχε τό δημόσιον με 80 χιλιάδας φράγκων, ως έδωκε δι' ένοίκια. Θα 'πῆτε όμως ότι δέν θα ήτο πλούσιος ό κ. Λεώπουλος. "Ε! δέν πειράζει λοιπόν τότε.

"Ε! λοιπόν, κύριοι Έλληνες, ήλθε ή ώρα καθ'ην όφειλομεν όλοι μας νά ζητήσωμεν παρ' της κυβερνήσεώς μας, ίδια δέ παρ' του κ. Λομβάρδου, όστις εκ των κατά της χολέρας μέτρων του φαίνεται ότι δέν είνε ως ό προκάτοχός του, τό μεγαθήριον της άναισθησίας, φυλακάς. Μίαν φωνήν όλοι λοιπόν άγανακτήσεως, οίκτου και ευσπλαγχνίας ά· ριζώμεν ζητούντες φυλακάς παρ' του ταμείου του έθνους όχι δε άπό τή τσέπη του κ. Συγγρού.

Και θέλτε νά σας 'πω τί φρονώ, ότι πρέπει νά γίνη άν δέν εισακουσθώμεν ; Ν' αναλάβωμεν ήμεις τήν άνοικοδόμησιν τούτων δι' έξόδων του Κράτους, και άφου τελειώσουν και μεταφέρωμεν εις αυτάς τούς φυλακισμένους, τούς εύρισκομένους εις τας σημερινάς κολάσεις, νά ριζώμεν έν αυταίς ταις κενοθεισάις εκείνους ούτινας ώφειλαν νά κατασκευάσωσι φυλακάς, και δέν κατεσκεύασαν. Σας άρέσει ;

Ταύγετος

Αύριον πωλείται

εις τας όδοις και διανέμεται εις τούς συνδρομητάς τί ΙΑ' φυλλάδιον του

ΚΥΡΙΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ

τούς έχοντας τούς έξής αριθμούς του Μη Χάρεσαι : 64, 101, 110 μέχρι 130, 138, 162, 183, 201, 274, 282, 321, 431 νά μας τούς διευθύνουν εις τό γραφείον, οί θέλοντες επί πληρωμής.